

וכשהנתקבה מתחברת מן הזכר, כלם בתשוקת שני הצדדים, בתשוקת הנתקה לזכר, וכשתשוקת הזכר יוצאה ברצון, אז אותו הנשות בקיום יותר, משום שהכל בתשוקה ורצון של עצ המתים. ואליהו, משום שהיה מאותו רצון יותר מאדם אחר, התקים.

ומشום לכך כתוב אל נפשו, ולא כתוב את נפשו, שהרי את נפשו זו הנתקבה. ואם תאמור ואל האשה אמר - הצללות של זכר ונקבה כשהיא בתוך הזכר, אז ואל האשה אמר. את האשה - הנתקבה לבדה, ולא של הזכר. כמו זה אל נפשו - הזכר לבדו. את נפשו - הנתקבה לבדה ולא הצללות של זכר. וממשום שהוא מצד הזכר יותר מכל בני העולם, התקיים בקיומו יותר, ולא מטה פשר בני העולם, משום שהכל הוא מען החיים, ולא מتوزע העפר. וממשום בכך הסתלק למעלה ולא מטה פרודה כל בני העולם, שכותוב (מלכים ב) ועל אליו בפערה השמים.

בא ראה מה כתוב, והנה רכב אש וסוסי אש וגוי, שהרי אז התפשט הגורן הרוית והסתלק שלא כשרדר דרך בני העולם, ונשאר מלאך קדוש כשר קדושים עלילונים, ועושה שליחות בעולם, והרי פרישה, שהנשים שעשו הקדוש ברוך הוא בעולם, נעשים על ידו.

ובא ראה מה כתוב, וישאל את נפשו. בראשונה וילך אל נפשו, כמו שנתקbaar בקאים, וכיון את גבשו למota, העז שבו שורה המוט, ושם נגלה עליו הקדוש ברוך הוא, כתוב צא ועמדת בחר. מה כתוב אחורי? ואמור,

ובלהו נקית לוון והוא צורא דחוי, וכך נזקבא אטעברת מן דכורה, בלהו בתיאובתא דתרין סטרין, בתיאובתא דנכרא לגביה דכורה, וכך תיאובתא דנכרא נפקא ברעותא, כדי אין נשמתו בקיומה יתיר, בגין דכלא בתיאובתא ורעו דאלנא דחיא. ואליהו, בגין דהוה מהו רעה.

יתיר מבר נש אהרא, אתקים.

יבגין כך אל נפשו כתיב, ולא כתיב את נפשו. דהא את נפשו דא היא נזקבא. וαι תימא ואל האשה אמר, כללא דכבר ונזקבא. פד היא בגו דכורה, כדיין ואל האשה אמר. את האשה, נזקבא בלחוידה, ולא כלילו דכורה. גונונא דא אל נפשו, דכבר בלחוידוי, את נפשו נזקבא בלחוידה ואל כלילו דכורה. ובגין דאייה מפטרא דדכורה יתיר מכל בני עולם, אתקים בקיומה יתיר, ולא מית בשאר בני עולם. בגין דכלא אייה מאלנא דחיא, ולא מיג עפרה. ובגין דא אסתלק לעילא, ולא מית בארכ בלבני עולם. דכתיב, (מלכים ב ב) ריעל על אלה בפערה השמים.

חא חז, מה כתיב והנה רכב אש וסוסי אש וגוי, דהא כדיין אהתפשט גופא מן רוחא, ואסתלק דלא בשאר ארחה בני עולם. ואשתאר מלאכא קדיشا, בשאר קדיישי עלילוניין, ועבד רשליחותא בעולם. והא אווקמויה, הנשין דעבר קדשא בריך הוא בעולם, על ידיה אטעבידן.

ויתא חז, מה כתיב, (מלכים א יט) ויישאל את נפשו. בקדמיה, וילך אל נפשו, כמה דאמיר בקיומה. והכא את נפשו למota, אילנא דביה עריה מזחא. ותמן אטגלי עליה קדשא בריך היא,